

เทศน์อุบรมพรา瓦ส ณ วัดป่ามหาวิทยาลัย(วัดป่าโนนม่วง) ขอนแก่น

เมื่อวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๖๖(ค่ำ)

ธรรมเกิดที่ใจกินไม่หมด

เห็นอยู่ วันนี้เทศน์ไม่ได้หน้าได้หัง วกวน หลงหน้าหลงหลังด้วย ถาดขันธ์กวน วันนี้ เห็นอยู่ ถาดขันธ์กวนแล้วสัญญาความจำตัด เทศน์เลยบางแห่งขาดไปก็มี มันกวน แต่ก่อนมันไม่เป็น เรื่องหลงหน้าหลงหลังไม่มี พ่อเริ่มเทศน์ปืบนี่ແນວะเลย ความจำติดกัน ไปเลย เดียวนี่ไม่เป็นอย่างงั้น ความจำอยแต่จะตัด ๆ พูดไป ๆ เรื่องราวอะไรไปตัดปຸบ หายເງິຍ ไม่ทราบว่าพູດຂອງໄຮມາ ແລ້ວກີ່ຕັ້ງໃໝ່ໄປເຮືອຍ เทศນ์ກັນທີ່ທີ່ນີ້ເປັນຫ້າກັນທີ່ກັນທີ່ໄປ ມັນหลงหน้าหลงหลัง

นີ້ໄປກາຄເහັນອີໍ່ກັບມາ ກລັບມາວັນທີ ๑๗ ໄປຕັ້ງແຕ່ວັນທີ ۵ ວັນທີ ๑๗ ກລັບມາຄື່ງ ວັດ ຈາກນັ້ນກີ່ມີຮູຈະເຮືອຍ ຕິດເຮືອຍ ດູແມ່ອນໄມ້ໄດ້ເທັນແຕ່ເມື່ອວັນນີ້ມັ້ງ ໄນເທັນກີ່ໄປຮູຈະອີກ ແລ້ວວັນນີ້ກຳມາທີ່ນີ້ ສາລານີ້ກີ່ໂລ່ງດີ ກວັງດີ ໂລ່ອດີ ແຕ່ສາລາໃຫນກີ່ສູ້ສາລາວັດປ່າບ້ານຕາດໄມ້ໄດ້ ນີ້ ເහັນໄໝລະວັດປ່າບ້ານຕາດຫລວງຕາບ້າວ ບທເວລາຈະສູ້ໄມ້ມີໂຄຮູ້ເຮົາໄດ້ເລຍ ສາລາເຮາໄຫຍ່ກວ່າ ທຸກຫັງເລຍ ເහັນໄໝລະອູ່ທີ່ຫັນວັດ ເහັນໄໝສາລາຫລວງຕາບ້າວ ຮ້ອມໄໝເຄຍໄປວັດສັກທີ່ມັນກີ ໄນເහັນລະໜີ ນັ້ນບທເວລາຈະຕ່ອຍ ຕ່ອຍຕຽນນັ້ນນະ ພວກສຽກທາເຂາມາຂອງຮ້ອງ ເຮົາກີ່ໄໝສັນໃຈວ່າ ຈະສ່ວັງໃຫ້ແລະ ກີ່ຄິດວ່າເທົ່ານັ້ນແລະໃນຊີວິຕ ເທົ່າສາລາໃນວັດທີ່ມີອູ່ນັ້ນ

ตอนນາໜ່ວຍບ້ານໜ່ວຍເມືອນນີ້ແລະ ຜູ້ຄົນທີ່ນາແນ່ນເຂົ້າມາ ມານແນ່ນເຂົ້າມາ ເວລາພິລຸງ ຝົນຕົກເປີກປອນກັນໄປໝາດ ໄນມີທີ່ພັກທີ່ອາສີຍ ເຮົາກີ່ຍິນໄມ້ໄດ້ດຳວິວຈະສ່ວັງນະ ມາຕັ້ງຫລາຍ ປຶ້ມັ້ງ ນ່າຈະຄື່ງສາມປີທີ່ເຫັນໄວ້ປີ ຮ້ອມສອງປິນນີ້ໄດ້ທ່າ ນີ້ກີ່ເສົ້າຈົມໄດ້ສາມປີແລ້ວມັ້ງ ຜ່າຍ ບ້ານເມືອນມາດູແໜ້ອນເປັນເວລາສອງປີ ດັນມາແຕ່ລະທີ່ ພົມ ແນ່ນ ພົມ ປີທີ່ເຂົາໄດ້ສ່ວັງນັ້ນ ນູ່ນ່າຍສົ່ງໄມ້ມາຈາກເວີ່ງຈັນທີ່ ຂຶ້ອໄມ້ມາຈາກນູ້ນ ເຄມາແຊ້ໄວ້ສອງປີແລ້ວ ບທເວລາຈະຮູ້ກົງຮູ້ຕອນ ທີ່ເຂົາມຂອສ່ວັງສາລາຫັ້ງນີ້ລະຫັ້ງໃຫຍ່ນີ້ ໂອຍ ຍັງໄກ້ທນໄມ້ໄວ ຈະວ່າຍັງໄກ້ຍອມແລະ ເພຣະທນນາໄດ້ສອງປີ ໄນນີ້ສົ່ງຈາກປະເທດລາວເຂົ້າມາ ຮອຍ້ນີ້ໄດ້ສອງປີ ໄນກຳລັ້າ ມາທີ່ໄວ່ ກຳລັ້າ

គຽນນີ້ດູຄົນກີ່ທີ່ນາແນ່ນເຂົ້າທຸກວັນ ເປີກປອນມາຕລອດ ປະກອບກັບໄມ້ທີ່ສົ່ງມາກີ ພຣ້ອມແລ້ວ ຄວາທີ່ຈະສ່ວັງບັງແດດບັງຝັນບັງແລ້ວ ກີ່ເລຍຈຶ່ງມາຂອນນີ້ແລະ ວ່າງ້ນ ຈະວ່າໄກ້ຍອມ ແລ້ວ ຂອສ່ວັງສາລາເພື່ອປະເທດມາຈຳນວນມາກອູ່ຕລອດ ເພຣະເວລານີ້ເປັນເວລາໜ່ວຍຫາຕີ ບ້ານເມືອນດ້ວຍ ຄ້າຈະປັບປຸງໄປນີ້ກີ່ຈະເປີກປອນລຳບາກກັນອູ່ຍ່ອງ່ານີ້ ດັນກີ່ໄໝຫຼຸດໄໝຄອຍມາ

มากอยู่ตลอด ทั้งๆ ที่ไม่มีศาลาเขาก็ยอมเปียก เลยทนไม่ไหวจึงมาขออนุญาตสร้างศาลา เช่นว่า เรายังมาพิจารณาตามเหตุผล ก็เลยลงกันแหละ จะสร้างก็ไม่ว่าแหละ เหตุผลก็คงได้แล้วแหละ เปียกจริง ๆ คนมามากจริง ๆ ถ้าไม่มีมาพร้อมแล้วก็ให้สร้างได้เลย ถ้าหากว่า ยังไม่มีน้ำก็ไม่เอา เรายังว่า เมื่อไม่ก็สั่งมาเรียบร้อยแล้ว สั่งมาเพื่อจะสร้างศาลานี้จะเอาไว้ ทำไม่ ตกลงเข้าสร้างก็สร้างได้

ตกลงเวลาสร้างนี้ความกว้างมัน ศาลมามากว้าง ๓๐ เมตร ความยาว ๖๐ เมตร เพราะฉะนั้นมันถึงใหญ่ กว้างตั้ง ๓๐ นิ้วเมตรความกว้าง เทอะ มันถึง ๓๐ เมตรใหม่นี่ ไหนว่าไป ก็ขับเข้ามานี้เป็นอะไร มนนี้เป็นอะไร อุยไกล ๆ ยังอยู่ได้ มนนี้ไม่ได้หรือ เข้ามานี้ ก็ได้เป็นไรไป อันนี้ความกว้างเท่าไร ยาวเท่าไร (๑๔ เมตร คูณ ๒๐ เมตร ระเบียงเติมใหม่ อีก ๘ เมตรครับ) ตรงนี้เติมออกไปบูรณาภิเษก แล้วต้นเสาหนึ่นเป็นต้นเสาขยายออกนะ เօอ ๆ เข้าใจ

ศาลมามากว้างมัน ๓๐ เมตร ความยาวมัน ๖๐ เมตร เพราะฉะนั้นมันถึง กว้างขวาง นี่เราจะเห็นได้เวลาเมืองงาน ศาลาหลังนั้นไม่มีความหมายเลยนะ คนแห่นอยู่ข้างนอกเต็มหมด ศาลาหลังนี้อัดแน่นแล้ว ยังล้นเหลือไปอีก มาอีกหลังหนึ่งก็ยังไม่พอ ໂດ มันขนาดนี้เชียวนะ เอาละเท่านั้นแหละเราก็บอก สั่งขาดเลย ศาลายังไม่พออีก มันจะพออะไร คนทั้งแผ่นดินเราก็ว่างั้น ไม่เอา พอดเท่านั้นแหละ การช่วยบ้านช่วยเมืองก็จะหยุดไปแล้ว สร้างหาอะไรอีก หยุดแหละ จะให้พอกับคนทั้งแผ่นดินมันไม่พอแหละ จึงหยุดแค่นั้น ถึงอย่างนั้นมันก็ใหญ่กว่าทั่ว ๆ ไปศาลาวัดป่าบ้านตาด เป็นแต่เพียงว่าทำให้โล่งไว้หมดเลย ปู พื้นแล้วนั่งได้นอนได้สบาย ไม่ให้มีอะไรมากกันห้องกันหับอะไรมันจะยุ่ง ไม่เอา เราบอกอย่างนั้นเลย ให้โล่งไปนีตลอดหมดเลย ที่นี่คนมาอยากนอนข้างนอกข้างในได้ทั้งนั้น สะดวกสบายหมด

ธรรมดามาไม่เอาละเรื่องการก่อการสร้าง เพราะฉะนั้นวัดเรางึงไม่ทรูหาร ในวัดป่าบ้านตาดศาลาหลังนั้นก็เรามาไม่ลืมนะ เขามาขอเรา ศาลาหลังข้างในนะ แต่ก่อนมันเตี้ย ๆ ยกขึ้นมันถึงสูง ได้อาศัย นี่เข้าจะมาขอขยาย ขอบลูกใหม่หลายวิธีการเรามาไม่ให้ทั้งนั้น บท เวลาจะให้ก็ให้ยกศาลานั้นขึ้น แล้วคนก็อยู่ข้างล่าง แล้วแขกคนมากก็ให้นอนข้างบน ก็ เท่านั้นละ สำหรับวัดป่าบ้านตาดเวลานี้มันก็เลอะเทอะแล้ว เรียกว่าเลอะเทอะในวัดป่าบ้านตาด ตั้งแต่เราช่วยบ้านช่วยเมือง แขกคนพระเณรไปมาทั้งวันทั้งคืน

ที่นี่การงานเท่าไรมันก็ทำไปเรื่อย ไอ้เราไม่รู้นะเข้าทำ เข้าทำของเขางานเราไม่รู้ สุดท้ายก็เลยเป็นศาลาเดือนเก้าไปเลย เข้าใหม่เดือนเก้า รู้ไหมพากนี้ศาลาเดือนเก้า เดือน

สิบสอง รู้ไหมค่าทางมาเดือนเก้าันนั่นจะ จะให้บอกชัดเจนอะไรมากหนา เลือกันขนาดนั้น เราก็ไม่เคยคิดว่ามันจะเลอะเทอะ มันเลอะขนาดนั้น ดูไม่ทัน มองไม่ทัน เช่นเรามานี้เข้าทำ ข้างหลัง กลับไปทำแล้ว ๆ ๆ ที่จะให้เราสั่นนั้นสั่นนี้ อย่าง เราไม่เคย เหล่านั้นมีแต่เข้าทำเอง เราไม่เห็น เราก็ไปของเรารอย่างนี้ เพราะเราไม่ต้องการ เรื่องการก่อการสร้างอะไรเราไม่ต้องการ

เพราะฉะนั้นวัดเรางึงไม่เคยหูหาราแต่ก่อน ค่าในวัดเก่าที่เป็นกำแพงใหม่นั้นก็ มันก็มีหูหาราบ้าง ที่ค่าทางลั่นนั้นสองชั้น กับกุฏิมีบังรอบ ๆ ทำไว้ゴ๊ะ ๆ อย่างนั้นแหลก ก็ โลกเขาโก้เราก็เป็นคนเหมือนกันนี่ เราก็โก้บังล่ซิเลยทำไว้ ส่วนมากก็คือรับแขกรอบ ๆ ข้าง ๆ ค่ารับแขก ข้างในนี้มีแต่กระตืบ เข้าไปข้างในนั้นมีแต่กระตืบเล็ก ๆ สัก ๆ เดียว ๆ เป็นร้านเล็ก ๆ ทั้งหมดเลย ภายนอกยังกันคนละแห่ง ๆ เงียบเลย ไม่ให้ใครเข้าไป ยุ่งนะ ตั้งแต่บริเวณศาลาที่ไปแล้ว เข้าไปข้างในห้ามขาดเลย ทั้งหญิงทั้งชายห้ามขาดไม่ให้ เข้าไป เพราะเป็นทำเลของพระภานุลัwan ๆ ให้เป็นสิทธิ์ของพระเต็มที่เลย เราห้ามคน ไม่ให้ไปกวน เพราะฉะนั้นจึงเขียนเบอร์ติดไว้ว่า ห้ามเข้า ๆ รอบ ๆ ข้างในไม่ให้เข้าเลย

พอยู่ได้ในป่า รับพระได้อย่างมากที่สุดก็ในรา ๕๐ องค์ เรายังได้แค่นั้น ไม่ให้ มากกว่านั้น ๕๐ ภายในวัด ส่วนพระที่ไปมาเรื่อย ๆ ไม่นับแหลก ก็อยู่นอกราชต้นไป เขต ภายในมีแต่เขตของพระที่อยู่ปกติ ท่านภานุอยู่แล้ว ไม่เข้าไปยุ่งท่านแหลก เราสงวนไว้ ตลอด ไม่ให้เข้าไปยุ่งพระภานุเลย สงวนไว้เต็มที่ตามเดิม นอกจากราชต้นก็จึงเลอะเทอะไป หมด เป็นอย่างนั้น จึงเลอะเทอะละวัดป่าบ้านตาด มีหน้าซ้ายปลูกกลัว ปลูกสับประดือก โร่ มันจะทำให้เป็นตลาดขายของหรือนี่นั่น ทำเองนะ ก็วัดป่าไม่เคยปลูกสิ่งเหล่านี้ ไม่เอา ให้เป็นป่าไม้สด ๆ ธรรมชาติ ถ้าเป็นต้นใหญ่ก็เป็นต้นชนูนไปเสีย เวลามันเป็นมันสุกมาก ก็ ปล่อยให้กระอกกิน เราไม่ยุ่งนะ ปลูกไว้สำหรับกระอก เช่น ลำไยอยู่ในนั้นสำหรับ กระออก เราไม่ยุ่งนะ พระไม่ยุ่ง คนไม่ยุ่ง ปลูกไว้สำหรับกระออก กระแส ภายในวัด ที่นี่ เวลาเขามาปลูกกลัวปลูกอะไรข้างนอก อย่าง ดูไม่ได้

มันทำไม่เห็นอยู่ ๆ วะ เหลือ พุดnidหน่อยเห็นอยู่แล้ว ถ้าเทคโนโลยีมาแล้วเห็นอย่างนั้น ไปเทคโนโลยีข้างนอกนั้นก็ทนนานะที่เทคโนโลยีไปนานพอสมควร ทนนานะ ธาตุขันธ์มันฝืน ๆ ๆ ทนไม่ไหวจึงได้หยุด อย่างนั้นละทุกวันนี้เทคโนโลยีไปไม่รอดนะ เทคโนโลยีไปเห็นอยู่ ๆ พอนหน่อย เข้าเดียวก็หยุด นี่เทคโนโลยีมาแล้วเลยพูดจะไม่ได้ล่ะ อย่างนั้นแหลกมันเห็นอยู่ วันนี้ก็ได้ฟัง เทคโนโลยีกันหมดแล้วนั่น ตอนนี้จึงไม่เทคโนโลยีแหลกแล้ว ไม่เอาอะไรแหลก เห็นอยู่ เพราะเทคโนโลยี แหลกนี้ แหลก ห้าปี หกปี เทคโนโลยีหยุดไม่ถอย วันหนึ่งสองกัณฑ์สามกัณฑ์ก็มี

ขนาดนั้นละ ในห้าปีก่อนนี้ เทคโนบังวนถึงสามก้อนที่ก็มี เรื่อยไปเลย มันก็เห็นด้วยนะอยู่ล่ะ ซึ่ง เทคโนไม่หยุดไม่ถอย ก็ยังบอกแล้วหลวงตา ป.๓ ยังว่าแล้ว เห็นไหม เวลาเทคโนโลยีมัน ป.๓ เมื่อไร นั่น เทคโนทั่วประเทศไทยและทั่วโลก

เวลานี้ก็ออกอินเตอร์เน็ตทั่วโลกแล้ว ตอนเช้าเราเทคโนโลยีที่วัดป่าบ้านตาดนั้นเขาก็ ออกทางอินเตอร์เน็ตทั่วโลก นุ่นสหัสสุโรมิวิกาที่ได้ฟังพร้อมกันกับขณะที่เราเทคโนโลยีค่าา ได้ฟังพร้อมกัน ๆ เพราะฉะนั้นจึงว่าเทคโนโลยีของเราว้างขวางมากนะ ดูแต่พระในประเทศไทยจะไม่มีใครสู้แหลก เทปก็มาก มากจริง ๆ แล้วหนังสือก็เป็นร้อย ๆ โล้ย เป็นร้อย ๆ เล่ม ออกรสก็อตต์ทางวิทยุด้วย ออกรสก็อตต์ทางโทรทัศน์ด้วย ออกรสก็อตต์ทางอินเตอร์เน็ตด้วย ออกรสก็อตต์ทั่วโลกเลยที่เราเทคโนโลยีรวมนั้น ก็ดีอยู่ เพราะเทคโนโลยีอย่างเราเทคโนโลยีไม่ค่อยมีใคร เทคโนลักษ์ มีแต่เราเทคโนโลยีคนเดียว เทคโนลักษ์นานวนไหว้รับแบบเราไม่ค่อยมี ไปหาที่ไหนไม่ค่อยได้ลักษ์ มีได้หลวงตางค์เดียวนี้ เทคโนลักษ์รักบึงเบี้ง ๆ ไปเรื่อย ดังที่เทคโนโลยีให้ฟังนั้น แหลกก็เป็นแบบนั้น เทคโนลักษ์ปริยัติเขาก็เทคโนโลยีกันมากแล้ว เราเลยไม่ออกประยัติ ออกรสก็อตต์ ออกรสก็อตต์ ออกเรื่องป่าเรื่องเขาเรื่อย ๆ ไปเลย ไปเทคโนโลยีที่ไหนเอารูปแบบเดียวนี้ทั้งนั้น ไม่ได้ออกนานประยัติ

ถ้าหากเขามาไม่ทราบว่าเป็นมนุษย์เขาก็จะด่าหมดทั้งโคตรทั้งแซ่หลวงตา ด่ายังไง เขาก็ว่า โล้ย อิตาบวนนี้ทั้งโคตรทั้งแซ่มันไม่ได้หนังสือสักตัวมันจะเอาอะไรมาเทคโนโลยี มันก็เทคโนโลยี ป่า ๆ รัก ๆ ไปอย่างเงินแหลก เขาก็ว่า แต่นี่มีมนุษย์กันเอาระว่า เขารู้สึกไม่ว่า เพระเราไม่เทคโนโลยีทางปริยัติเลย เทคโนลักษ์ปริยัติก็เรียนมาแล้วนี่ แต่มันไม่สนดใจ ไม่ทันใจเหมือนเทคโนโลยีภาคปฏิบัติ อันนี้ออกผึ้งเลยจิมเลย ๆ ๆ ทันใจ เอาไปเห็นบ่อฝ่า จับมาจากฝ่า กว่าจะมาจิม เขานี่เขาวิ่งได้ห้าวีปไปแล้ว อันนี้อยู่กับมือจิมเอาระลึก ถ้าเห็นบ่อแล้วมาจับนี่ก็ยังช้า ถ้าอยู่กับมือจิมเลย ๆ สะดูก

ได้มานะเห็นพื่น้องทั้งหลายนี้ก็ดีใจหลวงตา ได้เทคโนโลยีการให้ฟังให้ได้พากันไปเป็นข้อคิดนะ หลวงตาเทคโนโลยีดังที่บอกพูดอยู่ในธรรมานั้นแล้ว หลวงตาหายสงสัยหมดในโลก อันนี้ไม่มี ปล่อยวางหมดโดยประการทั้งปวง เพราะฉะนั้นจึงเทคโนโลยีโลกด้วยความห่วงใย เราจะนจะตามเท่าไรยิ่งห่วงใจโลก สำหรับเราเองเราไม่มี ไปเมื่อไรได้ทั้งนั้น เราห่วงใจโลกจึงได้อุตสาห์เทคโนโลยีที่นั่นที่นี่ เห็นพื่น้องชาวพุทธเรามาฟังเทคโนโลยีฟังธรรมก็คิดว่าจะได้เป็นคติเครื่องเตือนใจบ้างพอประมาณ เราจึงดีใจ

หลวงตาตามที่นี่จะไม่มีใครเทคโนโลยีแบบหลวงตานะ พูดได้จริง ๆ เลย ไม่ลงสัญด้วย เพราะปริยัติเราก็เรียนมาแล้วเต็มกำลังของเรา ผู้ทรงปริยัติก็ทรงเต็มบ้านเต็มเมืองมันก็

แบบเดียวกันกับเรา แต่ เข้าใจอย่างนั้น เรียนมาแบบเดียวกัน รู้แบบเดียวกัน เท็นแบบเดียวกัน มันก็ไม่ส่งสัญกันทางด้านปริยติ เพราะเราก็เรียน คนอื่นก็เรียน ที่นี่ทางภาคปฏิบัติ ซึ่ง พระพุทธเจ้าปฏิบัติ พระสาวกทั้งหลายท่านปฏิบัติเรื่อยมาเป็นลำดับลำด้าด้านปฏิบัติ ท่านจึงตักแตงเอาจรรค ผล นิพพาน มาออกตลาดสอนพวกรา นี่นั่น ๆ อญู่อย่างเงินนะ

ท่านถอดออกมายากหัวใจมาแบบนี่นั่น ๆ ท่านไม่ไปหาເຫາตามปริยติ ตามคัมภีร์ในлан ท่านถอดออกจากนี้ พระพุทธเจ้ารู้ธรรมตรนีก่อนแล้วจึงได้ถอดออกจากนี้ไปจดจำไว้ตามคัมภีร์ในлан เราก็เป็นนอกไปเสีย ความรู้จริง ๆ ธรรมจริง ๆ อญู่ในพระทัย ของพระพุทธเจ้า เวลาท่านเทคโนโลยามาท่านจึงเลย ๆ ๆ ท่านไม่ได้ออกจากไหน ออกจากนี้ ทั้งหมด ธรรมะพูดไว้พอประมาณ ๔๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ นี่เพียงพอประมาณนะ ไม่ได้มาก ในพระทัยของพระพุทธเจ้าไม่มากเลย คัดเลือกออกมายาพอที่จะจดจำได้ ไม่ฟันฝื้อ เหลือกำลังจนกินไป จึงมีเพียงแค่ว่า ๔๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์

นี่เรียกว่ามีน้อยนะ ไม่ได้มากเหมือนที่มีอยู่ในพระทัยของพระพุทธเจ้า ที่อยู่ในพระทัยของพระพุทธเจ้า โดย ไม่ทราบว่าจะมากขนาดไหน เทียบไม่ได้แล้ว มากขนาดนั้น ในพระทัย ในคัมภีร์จะมากอะไร ไม่มาก เวลาท่านปฏิบัติคือรู้ปฏิบัติ ภาคปฏิบัติ กับรู้ทางปริยติมันต่างกันนะ รู้ปริยตินี่กินหมดได้ รู้ปฏิบัติกินไม่หมดจากภาคปฏิบัติ รู้เห็นขึ้นมาจากการปฏิบัติ กินเท่าไรไม่หมด มีแต่ธรรมล้วน ๆ เต็มหัวใจ เปิดโล่งอยู่ตลอดเวลา นั่นแหละธรรมทางภาคปฏิบัติ ธรรมทางภาคปฏิบัติที่พระพุทธเจ้าและสาวกทั้งหลายบรรจุไว้ บรรจุไว้ในใจ ไม่ได้บรรจุไว้ในคัมภีร์ในланนะ อันนี้ออกมายาหลัง ถอดออกจากพระทัย พระพุทธเจ้าออกมายาเป็นคัมภีร์ในлан นั่นเรียกว่าธรรมนอก

ธรรมใน คือธรรมในพระทัย ธรรมในใจ อยู่ที่ใจ เกิดที่ใจ รู้ได้ที่ใจ เท็นได้ที่ใจ นี่เรียกว่าธรรมแท้อยู่ที่ใจ ธรรมนอกอยู่ตามคัมภีร์ในлан ธรรมในอยู่ที่หัวใจ สำคัญอยู่ตรงนี้ ใครอยากรู้จักษธรรมในสนใจปฏิบัติภารนาซิ รู้ได้จริง ๆ เพราะธรรมอยู่ในใจ เราไปหาแต่นอกมันก็ไม่ได้ ไม่เท็น เรียนมาเท่าไรก็คล้ำแต่นอก ไม่ได้เข้ามานี่ก็ไม่เท็น แต่ท่านปฏิบัติ ท่านค้น คุยกับชุดค้นอยู่ที่นี่ รู้ที่นี่ เท็นที่นี่ ละที่นี่ นั่น ถ้าว่ากิเลสอยู่ในหัวใจ ละที่หัวใจเสีย ธรรมอยู่ที่หัวใจ เปิดขึ้นที่หัวใจถึงเท็น ที่นี่เวลารู้แล้วนี่มันไม่ได้เหมือนปริยตินะ กินไม่หมดธรรมภายในใจ แต่ธรรมความจำกันหมด

จะไปพูดที่ไหน ๆ เทคน์ที่ไหนต้องดูหนังสือเลียนแบบ ก็งขนาดนั้นไปอ่านแล้วยังต้องดูสมุด ดูหนังสือพกอยู่ในนั้นอีกด้วย ทั้งดูหนังสือ ทั้งพูด ทั้งมาตรฐานแล้วทั้งพูด นั่นแหละความจำ มันต่างกันอย่างเงิน ที่นี่ความจริงไม่เป็นอย่างเงิน ความจริงอยู่ในใจหมด จะเอาแง่

ไหนๆ จะออกหันทีๆ ๆ อย่างนั้นตลอด จึงว่าธรรมในใจกินไม่หมด แต่ธรรมในความจำ นึกกินหมด จะไปเทคโนโลยีไหน พูดที่ไหนต้องดูหนังสือเสียก่อน เทคน์มาแล้วสมมุติว่าเข้าเอาไปเทคโนโลยี วันนี้เทคโนโลยีได้ เพราะยังไม่ได้ดูหนังสือ แนะนำเป็นอย่างนั้น

ภาคปฏิบัติไม่ทราบว่าดูหรือไม่ดูเทคโนโลยีเรื่อยๆ ตกรรมาสน์ลงไปแล้วขึ้น ธรรมานั้นนี่อีก เทคน์อีก ตกรรมาสน์แล้วขึ้นธรรมานั้นอีก อญญอย่างนั้น วันหนึ่งบางทีถึง สามสีกัณฑ์ก็มี เทคน์ไม่หยุดไม่ถอย เทคน์อยู่อย่างนั้น ใจถั่งเป็นภานะของธรรมแล้ว เป็นอย่างนั้น เวลาเป็นภานะของกิเลสมันอัดอันตันใจ จะพูดอะไรก็พูดไปไม่ได้ เพราะ กิเลสกันไว้หมด มันไม่ให้รู้ กิเลสกันไว้ๆ ความรู้ที่เล็ดลอดออกมาก็เศษเดนของกิเลส สุดท้ายก็เรียกว่าหาเก็บตกจากกิเลสอามาเทคโนโลยีไป ไม่ใช่เป็นเนื้อแท้ ที่นี่มันก็หมดไปอีก และ เทคน์ไปแล้วหมด อ้าว วันพรุ่งนี้เขาจะนิมนต์ไปพูดที่ไหน เทคน์ที่ไหนล่ะ อ้าว ยังไม่ได้ดูหนังสือไม่ได้แล้ว แนะนำเป็นอย่างนั้น

นี่ละภาคปริยัติภาคความจำ ต้องอาศัยความจำเป็นพื้นฐานไปตลอด ไม่มีความจำ เทคน์ไม่ได้ นี่เรียกว่าภาคปริยัติคือภาคความจำ ภาคปฏิบัติคือภาคความจริง ปฏิบัติจริง ๆ ภารณะจริง ๆ ละจริง ๆ ละกิเลส เห็นธรรมก็เห็นจริง ๆ ขึ้นในใจ เมื่อได้รู้ได้เห็นขึ้นมาแล้ว หายสงสัย ๆ แต่รู้ทางปริยัติเราสองสัญะ นึกเคยเรียนมาแล้วถึงอามาพูดได้ ว่าปาป ว่าบุญ ว่ารัก สรรค์ พระมหาลoka เปรต ผี นิพพาน มี ท่านบอกไว้ในตำรา บอกไว้ตามความจริง ไม่ผิดไม่เพี้ยน แต่ใจเรามันปลอม กิเลสมันปลอมอยู่ในใจ

ครั้นอ่านแล้วมันไม่ยอมเชื่อตามพระพุทธเจ้า มันเชื่อไปตามกิเลสเสีย เอ๊ บำบัด หรือ บุญมีหรือ ทั้ง ๆ ที่พระพุทธเจ้าบาลีอาบุญมาสอนเรางากความเมื่องท่าน เรา ยังรับไม่ได้ นี่เป็นอย่างนี้ จากนั้นก็พวกเปรตพวกผีมีจริง ๆ หรือ นรกมีจริงหรือ สรรค์มี จริงหรือ นิพพานมีจริง ๆ หรือ เหล่านี้มีในตำราหมดแล้ว ท่านเห็นแล้วรู้แล้วทุกอย่าง ท่านจึงนำเอาสิ่งที่รู้ที่เห็นมาสอนพวกเรา พວกเรายังรับไม่ได้ อย่างน้อยมันสงสัย มากกว่า นั้นมันไม่เชื่อ เรียกว่ารับไม่ได้ เป็นอย่างนี้นะปริยัติ

พระจะนั้นใจจะเรียนสูงขนาดไหนก็ตามเราไม่ได้ประมาณ ก้าไม่ได้ออก ภาคปฏิบัติแล้วเรียนเท่าไรความสงสัยคือคลานไปตามเท่านั้น ที่จะให้ความสงสัยหลุดลอย ไปจากการเรียนนั้นไม่มี ละกิเลสได้จากการเรียนไม่มี มีแต่เพิ่มกิเลสเข้าอีก ตีไม่เดี๋ก็ล้ม ตัวไปเสีย สำคัญว่าตนเรียนได้มาก ความรู้สูงนี้ทะนงตน นั่นเสริมกิเลสแล้วนั้น กิเลสเข้าไป แล้วไม่รู้ ตนเรียนสูงเท่าไรยิ่งทิฐามานะสูงกิเลสยิ่งมาก ตกลงว่าเรียนสั่งสมกิเลส เรียนไม่ ปฏิบัติ ก้าเรียนปฏิบัติถูกต้อง ดังพระพุทธเจ้าท่านแสดงไว้ว่าปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ

เรียนเพื่อปฎิบัติถูกต้อง รู้แล้วจะได้ปฎิบัติตามนั้น ถูกต้อง แล้วก็นำภาคปฏิบัติ เอ้าที่นี่ท่านสอนว่ายังไง ศีลให้รักษาตามสิกขานบที่ท่านสอนไว้แล้วนั้น นี่เรียกว่า ภาคปฏิบัติ อย่าให้เคลื่อนคลาดในศีล ให้ปฎิบัติตามข้อห้ามที่ท่านห้ามไว้แล้วนั้น นี่เรียกว่า เดินตามทางที่ท่านสอนไว้ เรียกว่าปฎิบัติ ปฎิบัติตามสิกขานทวินัยที่เราเรียนมาแล้วนั้น ไม่ ข้ามเกินฝ่าฝืน จิตใจของเราก็อบอุ่น ศีลก็อบอุ่นอยู่ภายนอกในใจ ยังไม่ได้ samaadhi ใจก็อบอุ่น ใจก็ เย็นสบาย ไปอยู่ในป่าในเขาเสือคำรามข้างทางจังกรมก็ไม่กลัว อย่างน้อยศีลบริสุทธิ์แล้ว เสือไม่ทำอะไรได้ผู้ที่ศีลบริสุทธิ์

นั่นมันไม่กลัว เสือคำรามฯ หรือกระหม่อมฯ ก็เดินจังกรมได้สบาย เพียงศีลบริสุทธิ์ เท่านั้น จิตใจก็อบอุ่น แม้ว่าเสือมาเอาไปกิน ตายแล้วเราก็ไปสรารค์เลย มันมีที่พึงอยู่แล้ว และยิ่งได้ภารนาทำใจให้สงบเย็นมากเข้าไปเท่าไร นี่ทางด้านธรรมะ ทางด้านศีลคือวินัย ของพระก็ปฎิบัติตามศีล ใจก็อบอุ่น ไม่ฝ่าฝืนล่วงเกิน เวลาปฎิบัติธรรมท่านสอนภารนา ยังไงใจจึงจะสงบ นี่ล่ะที่นี่จะเอาตัวจริงมันอยู่ในนั้น กิเลสตัวภารนาใจมากที่สุด มันคิดเรื่อง นั้นเรื่องนี้ คิดเรื่องไหนมีแต่เรื่องกิเลสกวนใจตลอดเวลา นี่เรียกว่ากิเลสทำงาน เราภารนา บังคับความคิดของกิเลสนั้นเสีย เอาความคิดของธรรมเข้าไปแทนที่ เช่นเราราภานาพุทธฯ หรืออัมโม หรือบทใดก็ได้ นี่เรียกว่าธรรม

ความคิดอันนี้ซึ่งเป็นธรรมแทนความคิดของกิเลสเสีย ไม่ให้กิเลสคิด ให้มีแต่ ธรรมคิดด้านธรรมโดยถ่ายเดียว เช่นพุทธฯ มีสติกับน้อมอยู่ในจิต ไม่นานจิตจะสงบลงได้ เพราะสติรักษาอยู่ ไม่ให้จิตคิดไปทางกิเลสพوجัสส์สมความเดือดร้อนมาให้เรา มีแต่คิด เป็นธรรม บังคับสติไว้กับคำบริกรรมไม่ให้ผลไปไหน บริกรรมพุทธฯ ติดกันไปฯ เดียวจิตสงบฯ นั่นล่ะเอาอารมณ์ของธรรมมากล้อมใจ ใจสงบได้ ถ้าเอาภารนากล้อมใจ ที่ปล่อยให้คิดตามกิเลส เอาไฟเผาตัวตลอด ตั้งแต่เข้ายังค่าเผาตลอด นี่เราเอาธรรมเป็น คำบริกรรม เป็นอารมณ์ของธรรม ออกจากใจดวงเดียวกันนั้นแหล่ แต่นี้เป็นอารมณ์ของ ธรรม เป็นธรรม จิตที่เคยวุ่นวายกีสงบนั้นฯ

เมื่อพุทธอธิษัทกันเรื่อยๆ ไม่ให้มันคิดทางกิเลส มันก็ไม่เกิดกิเลสออกมารบกวนเรา เราภารນมีแต่ความสงบ เพราะเราราภนาสั่งสมธรรมให้ธรรมเกิด เช่น พุทธฯ ให้เกิด ติดต่อกันไปเรื่อยๆ ใจของเรายังเง็น นั่น ที่นี่เพิ่รทำไปเรื่อยจิตก็ยิ่งเพิ่มความเย็นเข้าไป เรื่อยๆ เพราะจิตได้รับการบำรุงรักษา ทางธรรมก็เกิดได้กิเลสก็เบาลง ธรรมเกิดได้จิตก็โล่ง ไปฯ นี่เรียกว่าภาคปฏิบัติจิตตภารนา เราเร่งตั้งแต่ความสงบ พอกสงบจิตเป็น samaadhi แล้ว มี ความเย็นอยู่ภายนอกในตัวเอง

จิตอิ่มอารมณ์ไม่ว่าอกแวกคลอนแคลนไปกับอารมณ์ต่าง ๆ เรียกว่าจิตอิ่มอารมณ์แล้วก็พาริษารณาทางด้านปัญญา ยกເອາຫາດູເຂາຂັ້ນຮ່ສກລາກຍ ແກສາ ໂລມາ ນໍາທ້າ ຕໂຈອກມາຄລືຄລາຍ ທ່ານເຮັດວຽກວາງນາ ຄລືຄລາຍດູພມ ຄລືຄລາຍດູຂນ ດູເລີບ ດູຟັນ ດູໜັນ ດູເນື້ອ ດູເອັນ ດູກະດູກ ດູຕັບ ໃດ ໄສ້ ພຸງ ອາຫາຣເກ່າ ອາຫາຣໃໝ່ ດູເຂົາໄປໃນຕົວເອງ ເວລາດູເຂົາໄປຈົງ ແລ້ວມັນກີມແຕ່ມູຕຣແຕ່ຄູດເຕີມອູຢູໃນຕົວຂອງເຮົາ ທ່າທີ່ວ່າສາຍວ່າງາມ ວ່ານ່າຮັກໄຮ່ຮອບໃຈທີ່ຕຽງໃໝ່ ມັນກີມແຕ່ຫັນກຳພຣັກ ນີ້ເຫັນໄໝໜ້າກຳພຣັກນີ້ ມັນຈາບຖາໄວ້ນາງ ຈ ລົອກບຸຮູ່ຈາກຕາຟັງໃໝ່ຫັນກຳພຣັກນີ້ ຂ້າງໃນເປັນສົ່ວມເປັນຄານມັນໄມ້ໃຫ້ເຫັນ ເພຣະຈະນັ້ນຈຶ່ງເອາປັນຍາດູຕຽນນີ້ ດູໜັນນາງ ພອດົງແຍ້ບເດືຍວເທິ່ນນັ້ນມັນກີສົ່ງຕົວຈົງແລ້ວ ເລືອດເຍື່ມອອກມາ ນັ້ນ ສກປຣກໄໝ່ທີ່ນີ້

ຈາກນັ້ນດູເຂົາໄປອົກ ເປັນຫັນແລ້ວກີເປັນເນື້ອ ເປັນເອັນ ເປັນກະດູກ ຕັບ ໃດ ໄສ້ ພຸງ ຍິ່ງເຍື່ມໄປໝາດ ພິຈາຣາເຂົາໄປມັນຈະເກີດຄວາມເບ່ອໜ່າຍໃນໜາກສພຂອງເຈົ້າຂອງ ທີ່ຫັນກຳພຣັກໄປຈາບຖາໄວ້ແລ້ວວ່າເປັນຂອງດົບຂອງດີ ຂອງມີຄ່າມີຣາຄາ ທີ່ນີ້ມັນກີເຫັນຕາມຄວາມຈົງ ມັນມີຄ່າອະໄຮ ແນ່ນ ກຳພຣັກລົອກໄວ້ເຊຍ ຈ ມັນເອາໄສວິເຕັມວິໄສ ພິຈາຣາເທິ່ນໄຮກີຍິ່ງໜັດເຂົາຈົດໃຈເກີດຄວາມສລດສັງເວັບ ແບກສົ່ວມແບກຄານ ແບກສັດວ ແບກບຸຄຄລ ແບກຂອງສາຍຂອງຈານປະໜຶ່ງວ່າໄດ້ແບກເຫວຸດເຫວຸດເຫວຸດເຫວຸດ ເຫວຸດເຫວຸດເຫວຸດ ສົ່ວມຄານອູຢູໃນຕົວຂອງເຮົາ ແນ່ນ ດູອັນນັ້ນມັນກີໜັດເຂົາໄປ ຜັດເຂົາໄປທາງດ້ານປັນຍາ ທີ່ນີ້ກີເບີກວັງອອກ ຈົດໃຈທີ່ເຄຍມືດມັນກີສ່ວ່າໄສວອກເຮືອຍ ຈ ນັ້ນ ກາປປົງປົບຕິ

ສາມາອີຣຣມກີມີຂຶ້ນເປັນຫັນ ສිລົກົມີຂຶ້ນ ສມຄະຄວາມສົງບົກົມີ ສາມາອີຄວາມແນ່ນໜາມໜັ້ນຄົງຂອງໃຈກີມີ ປັນຍາພິຈາຣາມັນກີແຈ່ນັດຂຶ້ນ ມັນກີມີຂຶ້ນມາ ສ່ວ່າງຂຶ້ນ ຈ ນັ້ນ ນີ້ເຮັດວຽກກາປປົງປົບຕິ ເວລາມັນຮູ້ນີ້ຈົດໃຈມັນກີເບີກວັງອອກໄປ ເບີກວັງອອກໄປ ກິເລສເທິ່ນນັ້ນປິດພັນໄວ້ໄມ້ໃຫ້ເບີກວັງ ຈະພູດອະໄຮ ຈ ນີ້ກິເລສເປີດຂ່ອງໃຫມັນສົ່ງຈະພູດໄດ້ ຄ້າກິເລສໄມ່ເປີດຂ່ອງພູດໄມ່ອອກ ຕິດເຂາຕິດເຮາ ຄ້າຈະພູດແບບດຸເດືອດ ເຂັ້ມຂັ້ນ ກິເລສມັນກີທ່າວ່າດູວ່າດ່າໄປເສີຍ ຕ້ອງພູດສາຍ ຈານ ຈ ທັງ ຈ ທີ່ສິ່ງເຫຼຸ່ນນີ້ໄມ້ໄດ້ສາຍໄດ້ຈານ ເວລາພູດອອກມາກົບອກວ່າດີຍ່າງຈັ້ນດີຍ່າງຈັ້ນສາຍາມ

ນັ້ນກິເລສໄປອົກແບບໜຶ່ງນະ ຕກແຕ່ງຂອງເລອະເທອະນັ້ນວ່າໄທເປັນຂອງສາຍຂອງຈານຕົກແຕ່ງໄປໄໝ່ທີ່ເໝືອນແຮຕກແຕ່ງກອງມູຕຣກອງຄູດ ຕົກແຕ່ງໄປໄໝ່ທີ່ເໝືອມູຕຣຄູດ ຈະໄໝ່ມັນສາຍາມໄປໄໝ່ທີ່ມັນໄມ້ໃໝ່ທອງຄໍາ ມັນມູຕຣຄູດ ນັ້ນ ພິຈາຣາຕາມນັ້ນກີເຫັນຕາມເປັນຈົງ ທີ່ນີ້ທອງຄໍາຄືອອຣຣມເກີດແລ້ວທີ່ນີ້ ມັນຕ່າງກັນລະທີ່ນີ້ ຖອງຄໍາຄືອອຣຣມກາຍໃນໄຈເກີດຂຶ້ນແລ້ວ ມັນກີແໜ່ງກັນໄດ້ ນີ້ເຮັດວຽກກາປປົງປົບຕິ ມັນກີຮູ້ຂຶ້ນມາ ຈ ກວັງຂວາງອອກໄປ ກິເລສຈາງໄປເທິ່ນໄວ ຈ ເບາໄປ

เท่าไหร่ธรรมนี้ยิ่งออกได้มากขึ้นๆ พูดได้ เทคน์ได้ถ้าว่าเทคโนโลยี พูดได้ เทคน์ได้ตามกฎหมายของตัว เวลามันยังไม่สิ้นไม่สุดพูดได้ตามขั้นตอนที่รู้ที่เห็นธรรม

ที่นี่เวลา มันเปิดออกไปๆ มันเปิดจ้าไปหมดเลย ไม่มีอะไรเลย กิเลสไม่มีเหลือภายในใจ มีแต่ใจส่วนจ้าหั้งกลางวันกลางคืน ยืน เดิน นั่ง นอน อยู่ที่ไหนก็ส่วนจ้าไปหมด ไม่มีอวัยพ คือความส่วนของธรรม ความส่วนของใจ ภายในใจของผู้ปฏิบัติได้นั้นแหล่ อยู่ที่ไหนก็ส่วนจ้า ผลที่สุดมาดูร่างกายเจ้าของ ซึ่งเป็นเหมือนกับมุตรกับคุณ เพราะอำนาจแห่งธรรมคือความส่วนจ้านี้ครอบมันไว้ ร่างกายนี้ก็ลายเป็นทองแท่งหนึ่งขึ้นมาในท่ามกลางแห่งมุตรแห่งคุณนั้นแหล่ เพราะใจพาให้เป็นของแปลงประหลาดอัศจรรย์ ร่างกายก็เลยกลายเป็นทองทั้งแท่งขึ้นมาเดียงข้างกับธรรมนั้น ในท่ามกลางแห่งความสักปักของร่างกายนี้ ที่นี่ร่างกายนี้ความสักปักเลยไม่เห็น เห็นแต่ทองทั้งแท่งของใจกับร่างกายครอบกันอยู่ ร่างกายเลยกลายเป็นทองทั้งแท่งไปตามๆ กัน ทั้งๆ ที่มันสักปัก ก็ เพราะอำนาจแห่งธรรมครอบไว้เลยกลายเป็นของสวยงามโดยธรรมๆ ไป ไม่ใช่แบบโลภเขานะงานแบบธรรม

นี่ละที่พระอรหันต์ท่านatyแล้ว อัจฉิของท่านลายเป็นพระธาตุ เพราะจิตใจของท่านสะอาดแล้วก็ชักฟอกกายซึ่งเป็นของหยาบให้เป็นของสะอาดตามส่วนของตน ตายแล้วก็เป็นพระธาตุได้ ร่างกายของท่านลายเป็นสดใสลงตามเหมือนหนึ่งว่าเป็นทองทั้งแท่งไปตามกันกับใจ เพราะใจฟอกร่างกาย ร่างกายนี้ถึงจะเป็นเหมือนโลกทั่วๆ ไปก็ตาม แต่ล้วนลึกลับของร่างกายนี้จะเป็นล้วนละเอียด เพราะอำนาจแห่งใจที่สะอาดนั้นชักฟอก เมื่อนหนึ่งว่าร่างกายท่านเป็นทองทั้งแท่งอันหนึ่งไป ฟังเสียนะท่านทั้งหลายไม่เคยฟัง

นี่ละภาคปฏิบัติเอาขึ้นมาพูดบ้างซิ ถ้าเอามาปฏิบัติแล้วพูดได้ เพราะมีอยู่ตลอดธรรม เหมือนจอกแหenhที่ปกคลุมหุ้มห่อสร่าน้ำในบึงเอาไว้มิดชิด ใครต้องการที่ไหนเปิดจอกเปิดแหenhออกตรงไหนน้ำก็มีอยู่ตรงนั้น ไม่ว่ามุ่มสระ กลางสระที่ไหน เปิดตรงไหนที่จอกแหenhปกคลุม น้ำก็มีอยู่ตรงนั้น ธรรมก็มีอยู่ที่บุคคล. กิเลสซึ่งเป็นเหมือนกับจอกกับแหenhปกคลุมไว้แน่นแหล่ แต่เวลาเราเปิดทางด้านธรรมะขึ้นมา ก็เหมือนกับเปิดจอกเปิดแหenhออก ก็ได้เห็นธรรมเห็นธรรมในเวลานั้น

ต่อจากนั้นก็ค่อยเปิดออกๆ มันก็กว้างออกๆ จอกแหenh adamนออกหมด โล่ง มองไปที่ไหนบึงทั้งบึง สระทั้งสระมีแต่น้ำขาวจ้าเลย พากจากพากแหenhไม่มี นั่นละจิตของพระอรหันต์ ขาวจ้าไปหมดเลย ที่นี่ขาวจ้าไปหมด สระนั้นก็คือใจนั้นแหล่ ขาวจ้าก็คือธรรม จ้าอยู่ภายในใจ เพราะกิเลสที่เป็นจอกแหenhหุ้มห่อแน่นเปิดออกหมดแล้ว ยังเหลือแต่จิตที่

บริสุทธิ์ล้วนๆ ครองร่างกาย ร่างกายนี้ที่ว่าสกปรกโสมนก็ปล่อยให้เป็นสกปรกโสมน เมื่อไอน์โลกเขา เป็นประหนึ่งที่เคลือบแฟงอยู่นั้น กายนั้นเป็นเหมือนทองคำหั่นแท่ง นั่น เพราะความสะอาดของใจ ความวิเศษของใจครอบกายนั้น ด้วยเหตุนี้พระอรหันต์ตายแล้ว อัฐิของท่านจึงกลับเป็นพระธาตุ เพราะจิตที่บริสุทธิกลั่นกลองธาตุขันธ์ให้สะอาดไปตามๆ กันตามส่วนของธาตุขันธ์ซึ่งเป็นของหยาบ ก็เลยเป็นของสะอาดไปตามๆ กัน นี่ภาคปฏิบัติ ถ้าปฏิบัติแล้วรู้ธรรมพระพุทธเจ้า

นี่มีแต่เรียนไม่ได้สนใจปฏิบัติ ครั้นเรียนมาแล้วก็ตักตวงเราเป็นมรรคเป็นผลไป หมด ทั้งๆ ที่ไม่มี ก็ความจำ�นจะเป็นมรรคเป็นผลที่ไหน เรียนอะไรก็จำได้ เรียนนิพพาน ก็จำได้ แต่จิตใจนั้นอยู่ในมูตรในคุณ มันไม่เป็นนิพพานให้ตามที่เรียนที่จำนานั้นซิ เรียนอะไรชั้นนั้นชั้นนี้ มันก็ได้แต่ชื่อแต่นามของชั้น ใจนั้นก็จะอยู่ในมูตรในคุณ แนะนำ ปฏิบัติมันก็เปิดสิ่งเหล่านี้ออก ใจก็สะอาดๆ สุดท้ายกิเลสที่มีอยู่มากน้อยพังลงไปหมด เหลือแต่ใจล้วนๆ ก็เรียกว่าสระลูกนี้เต็มไปด้วยน้ำล้วนๆ จากแหนไม่มาเจือปนเลย นั่น จิตพระอรหันต์เป็นอย่างนั้น ถ้ามีผู้ปฏิบัติ รู้ได้อย่างนี้ไปตลอด เพาะธรรมเป็นอภิโก เปิดเผยอยู่ตลอดเวลา พร้อมที่จะให้ผลแก่ผู้บำเพ็ญความดีงามทั้งหลาย ทำบุญได้บุญ ทำ บาปได้บาปอยู่ตลอดไป เวลาตายก็ไปดีไปชั่วได้ตลอด ผู้ทำบุญก็ไปชั่วได้ตลอด ผู้ทำดีก็ไป ดีได้ตลอด ไม่มีอะไรมาเป็นใหญ่กว่าการทำดีทำชั่วของบุคคล

ท่านจึงสอนว่าเรื่องกรรมนี้หนักมาก มีอำนาจมาก นตุติ กมุ่มสม พล ไม่มีอานุภาพ ใจจะเห็นอกรรมดีกรรมชั่วไปได้ กรรมดีกรรมชั่วนี้มีอำนาจครอบหมด บังคับไม่ให้ผล บังคับเท่าไรก็ไม่ได้ ต้องให้ผล นี่จะอำนาจของกรรม วิบากกรรม ดีก็ต้องเป็นผลดีตลอด บังคับไม่ได้ไม่ให้ดี เป็นดีตลอด ชั่วเป็นชั่วตลอด บังคับไม่ให้ชั่วไม่ได้ ท่านเรียกว่ากรรมมี อำนาจมาก พากันจำเอว ให้พากัน Kavanaugh ให้จิตสงบบ้างนะ เราจะได้เห็นธรรมที่แปลง ประพฤติภายในใจ อยู่ในคัมภีร์ก็มีแต่ความจำ อยู่ในกระดาษ ผู้อ่านก็อ่านไปไม่สนใจ ปฏิบัติมันก็เลยกลายเป็นหนองแหะกระดาษไปหมด ไม่มีคำว่าได้แหะอรรถแหะธรรม เมื่อไอน์ภาคปฏิบัติ

ถ้าภาคปฏิบัตินี้รู้จริงๆ ว่าสามารถสูงจริงๆ ว่าปัญญา ก็สว่างจริงๆ ถึงขั้นบริสุทธิ์ฯ ได้จริงๆ ถ้ามีการปฏิบัติเป็นมรรคเป็นผลได้อย่างนี้แหล่ ถ้าไม่ปฏิบัติไม่เป็น เรียนมา เท่าไรก็มีแต่ความจำ สุดท้ายความจำเลื่อมไป เจ้าของก็เก้งๆ ก้างๆ หลงหน้าหลงหลังไป เท่านั้นเอง เพราะความจำเอาระบบมันไม่ได้ หลงหน้าหลงหลังไป แผ่แก่ไปความจำมัน ก็เลื่อมไป นี่หรือเอามาเป็นมรรคผลนิพพาน ความจำนี้เลื่อมไป โลเลโลกเลก หลงหน้า

หลงหลัง เข้าห้องน้ำอุกมาที่นอนก็อุกมาไม่ถูก เอาอันนี้หรือเป็นมรรคเป็นผล ก็เหมือนกับเราคนบ้ามาเป็นมรรคเป็นผลได้ยังไง

นี่จะเรื่องความจำ แต่เรื่องความจริงไม่มี ไม่มีเคลื่อนคาด เรื่องขันธ์คือเรื่องความจดความจำมันมีได้ด้วยกัน พระอรหันต์ก็มีได้ แต่หลักของท่านที่ไม่เกี่ยวข้องกับความจำ ความจำนี้นั้นคือความบริสุทธิ์ มันไม่เกี่ยวข้อง เป็นความบริสุทธิ์ตลอดไปเลย ที่เรียกว่า มรรคว่าผลลัพธ์ นั่นคือมรรคคือผล อันนี้คือความจำ เป็นมรรคเป็นผลไม่ได้ ที่เราเรียนมา มากน้อย ต้องเอาความจำนี้ไปปฏิบัติให้เป็นมรรคเป็นผลขึ้นมา มันถึงจะเป็นมรรคเป็นผล ขึ้นมาได้ ดังพระพุทธเจ้าและสาวกทั้งหลายท่านปฏิบัติตาม เป็นท่องทั้งแท่งๆ หรือเพชรนำ หนึ่งๆ ตลอดมาจากการปฏิบัติ ไม่ใช้อย่างจดจำเอามาแล้วมาเป็น สงฆ์ สรณ์ คุณามิ ของ พากเรานะ ท่าน สงฆ์ จริงๆ ท่านรู้จริงๆ เห็นจริงๆ ละกิเลสได้จริงๆ บริสุทธิ์จริงๆ จึงเป็น สรณะพากเรา ไม่ได้มารูปเป็นด้วยความจดความจำ เรียนสูงถึงพระนิพพานแล้วมาเป็นมรรค เป็นผล ไม่มี ได้แต่ชื่อวานิพพานฯ ได้แต่ชื่อวานิพพาน กิเลสเต็มหัวใจเป็นนิพพานได้ยังไง ถ้าผู้ปฏิบัติตนจนกระทั้งจิตถึงนิพพาน ถึงไม่ออกชื่อออกนามก็เป็นนิพพานอยู่โดยตรง นั่น ละเรียกว่ามรรคว่าผล ออกชื่อไม่ออกชื่อก็เป็นมรรคเป็นผลตายตัว นี่ภาคปฏิบัติให้พากัน จำเอา

ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวชคือความรู้แจ้งของตัวเองนั้นแหลก ศาสนาเต็มเม็ดเต็มหน่าย เต็มบาทเต็มเต็ง ถ้ามีแต่ปริยัติขาดบาทขาดตาเต็งแล้วศาสนาไม่ครบสมบูรณ์ แล้วมรรคผล นิพพานจะเอามาจากไหน มันก็ไม่ได้ซิ ถ้ามีปริยัติจดจำได้แล้ว มีปฏิบัติ นั่น ก็มีผลขึ้นมา พร้อมกันแล้วทั้งสาม สมบูรณ์แล้วศาสนา สมบูรณ์แล้วใจของเรา ถ้าเราเอานี้มาปฏิบัติ ถ้า มีแต่จำเจยฯ ไม่มี มีแต่ความจำไม่มีมรรค มีผล กิเลสไม่ถลอกปอกเปิกเพราความจำได้ นั้นเลย ถลอกปอกเปิกและหลุดลอยไปเพราความปฏิบัติต่างหาก แก้กิเลสได้ด้วยการ ปฏิบัติ กิเลสหลุดลอยไปจนบริสุทธิ์ กับบริสุทธิ์ด้วยการปฏิบัติ ไม่บริสุทธิ์ด้วยความจำนะ ให้ จำเอาว่า

ศาสนาจะไม่มีเหลือแล้วเวลานี้ ครกมีแต่เรียน เรียนมาแล้วก็เอาเรียนเป็นมรรค เป็นผล โอ่าอ่าฟ้าไปหมด ทั้งๆ ที่ได้แต่ลมปาก ความจริงในหัวใจนี้มีดียิ่งกว่ากลางคืนเสีย อีกจะว่าไง ใจมันไม่สว่าง ได้แต่ความจำมันก็มีด ถ้าได้ความจริงแล้วอยู่ในหัวใจตลอด พระอาทิตย์ฯ อย่าเอาเข้ามาแตะเลย อย่าเอามาเผยแพรมนະว่างั้น จ้าอยู่ตลอด นั่นละธรรมแท้ เกิดที่ใจ ถ้าลงธรรมได้เกิดที่ใจแล้วกินไม่หมด แนะนำสั่งสอนผู้ใดฯ ได้ตลอด ไม่มีคำว่า หมด คือธรรมในใจท่านสมบูรณ์แล้ว ไม่ใช่ตามความจำ ที่เรียนแล้วต้องจดต้องจำ ไปสอน

เข้าแล้วต้องมาเรียนใหม่อีกครั้งนี้ นั่นความจำมันหมดมันลิ้นได้ แต่ความจริงไม่มีหมวดมีลิ้น เปิดโล่งตลอดเวลาตามแต่ผู้มาเกี่ยวข้องจะควรได้ประโยชน์มากน้อยเพียงไร ธรรมจะออกรับกันทันทีๆ นี่คือธรรมภัยในใจแท้ ใจเป็นธรรมแท้ ธรรมกับใจเป็นอันเดียวกันแท้ บรรดาผลอยู่ในนั้นหมวดเลย

ศาสนาของพระพุทธเจ้าเรานี้เลิศเลอแล้ว อย่าพากันไปตื่นศาสนาจะ ถ้าไม่อยากจะให้ยืดให้ดี พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสังฆ ยึดนี้ไม่จม ถ้ายึดอย่างอื่นจมได้ เพราะมันเป็นโครงการของกิเลส โครงการของธรรมแก่กิเลสคือพุทธศาสนาของเรา แก่ได้จนหมด บริสุทธิ์เต็มเหนี่ยวเลย นี่ที่ว่าความจริงกับความจำมันต่างกัน ความจำมันหมดมันลิ้นได้ ความจริงไม่มีลิ้น รู้ได้ตลอดแล้วหายสงสัย ดังที่พูดตะกันว่า ผู้เรียนไปฯ เรื่องบ้าป เรื่องบุญ นรก สารรค พรมโลก นิพพาน เรียนไปเท่าไรมันก็ยังสงสัยไปตลอดฯ อย่างนี้ทั้งเขาทั้งเรา ไม่มีใครที่จะเชื่อมบรรดาผลนิพพานตามความจำนั้นได้เต็มสัดเต็มส่วนนะ ผู้ที่เชื่อได้เต็มสัดเต็มส่วนก็คือผู้ปฏิบัติ พอมันรู้มันเห็นเข้าไปแล้ว มันเป็นพยานพระพุทธเจ้าแล้ว อ้อฯ อย่างนี้จะเหรอฯ ยอมรับฯ ผู้นี้แลเป็นผู้ทรงมรรคทรงผล ผู้นี้แลเป็นผู้ยึดเอาความจริงของจริงไว้ได้ ไม่ว่าอกแวงคลอนแคลน ไม่สงสัยเหมือนที่เราเรียนปริยัติ เวลาามาปฏิบัติ มันรู้จริงฯ เห็นจริงฯ ว่าเปรตมันก็เห็นจริงฯ สงสัยเปรตยังไง เห็นอยู่ต่อใจต่อตา ตาคือตาใจ ว่าอะไรมันก็เห็นอยู่ประจำกษะ แล้วจะไปหาใครมาเป็นพยาน

นั่นละพระพุทธเจ้าเห็นฯ อย่างนั้น พระสาวกทั้งหลายท่านเห็นท่านก็เห็นอย่างนั้นแล้วท่านพูดไปท่านจะสงสัยอะไร ก็ท่านเห็นอยู่ อยู่กับเมื่อ จิมเลยฯ ล่ะซิ มันต่างกันอย่างนี้ ที่ว่าความสงสัยในภาคปริยัติ ไม่หายสงสัย แต่ภาคปฏิบัตินี้หายสงสัยทันที ขอให้จิตได้เป็นไปมันรู้จริงฯ มันเห็นจริงฯ สงสัยไปทางอะไรก็รู้อยู่ เราไม่ปฏิบัติมันไม่รู้ มันก็สงสัยเหมือนกันหมดเลย พากันจดจำเอานะ วันนี้พูดภาคปฏิบัติ ภาคปริยัติ ว่าความจำกินหมด ความจริงจากภาคปฏิบัติกินไม่หมด อะไรกินหมด ธรรมพระพุทธเจ้านี่กินไม่หมด สอนโลกทั้งสามแדןโลกธาตุไม่มีพระพุทธเจ้าจะจนตรวจสอบมุ่นในการสอนสัตว์โลก พระสาวกทั้งหลายท่านก็เหมือนกัน ท่านไม่เจนต์รอก พระธรรมอยู่ที่ใจท่านแล้ว เวลาเนี้มีความเหลื่อมล้ำต่ำสูงต่างกันอยู่ตามนิสัยวิวาสนา ผู้ที่มีนิสัยวิสาหกวังช่วงลึกซึ้ง การอธิบายอรรถธรรมนี้มีแยกแจงออกไปละเอียดลออต่างกันได้มาก ผู้ที่มีอุปนิสัยตื้นกว่านั้น การแสดงก็ตามภูมิของตน แต่ความบริสุทธิ์นี้เสมอ กความลึกซึ้งของอรรถของธรรมที่จะนำมาแจงมาเทศนาว่าการนี้ต่างกัน ยอมรับว่าต่างกัน

แต่ในครั้งพุทธกาลก็ยกให้ พระปุณณมันตานีบุตร เป็นนักเทคโนโลยีเป็นธรรมกถิกเอก ไม่มีใครเสมอ แต่ ก็อย่างนั้นละ ทั้งๆ ที่เป็นพระอรหันต์ด้วยกัน แต่การเป็นนักเทคโนโลยีก ให้ พระปุณณมันตานีบุตร เป็นนักเทคโนโลยี คือผู้นั้นเด่นทางนั้นตามนิสัย พูดถึงเรื่อง ปัญญา พระสารีบุตรปัญญาเลิศรองพระพุทธเจ้าลงมา ไม่มีใครเสมอพระสารีบุตร เรื่อง ปัญญา ทั้งๆ ที่ความบริสุทธิ์เสมอ กัน มันต่างกันด้วยนิสัยว่าสนา เพราะฉะนั้นผู้บุริสุทธิ์ ด้วยกันแล้ว การซึ่งแจงอรรถธรรมจึงมีต่างกัน ผู้ที่ไม่เลิกซึ่งกวางขวางท่านก็แสดงได้เต็ม เหนี่ยวของท่าน ผู้ที่ไม่เลิกซึ่งกวางขวางก็ได้แต่ความบริสุทธิ์ ก็พอกินแล้ว ท่านจะได้ กวางขวางไม่กวางขวางท่านไม่เดือดร้อน เพราะท่านเองพอกินแล้วนั่นซึ่ง พวกรามันไม่พอกิน เรียนจบที่ไหนมาก็ไม่พอกิน มันก็หัวใจอยู่เพราะกิเลสพาเป็นไป อันนั้นธรรมพาเดิน ไป เมื่อถึงขั้นอิ่มๆ ด้วยกัน พอกับความบริสุทธิ์ แต่เรื่องการเทศนาว่าการอุบَاຍต่างๆ นั้น ต่างกัน แม้จะต่างกันท่านก็ไม่หัวโ噎 ท่านก็ไม่เป็นทุกข์ ท่านพอของท่านเสมอ กันหมด จากจิตที่บริสุทธิ์เหมือนกันนั้น มันต่างกันอย่างนี้แหละ

พากันจำເອນະ ວັນນີ້ມາເທັນໃຫ້ທ່ານທັງໝາຍັງ ດຣມະພຣະພຸຖອເຈົ້ານີ້ເອກເລີຄໂລກ ຂອໃຫ້ປົງບັດ ບາປົມ ບຸນູມີ ນຽກມີ ສວຣຄມີ ໃຫ້ເຊື່ອພຣະພຸຖອເຈົ້າຢ່າໄປເຊື່ອກິເລສ ມັນຈະພາ ດາວໂຫຼວດ ຈະໄມ້ມີວັນຟື້ນນະ ຄ້າເຊື່ອກິເລສຈະໄມ້ມີວັນຟື້ນ ຄ້າເຊື່ອຮຣມແລ້ວຟື້ນໄປເຮືອຍ ເພຣະຄາສດາອງຄໍເອກສອນໂລກໃຫ້ຟື້ນ ກິເລສມັນສອນໂລກໃຫ້ຈະຕ່າງໆ ຄ້າຈະເອກິເລສມາ ເປັນອາຈາຍສອນເຮັມແນ່ງໆ ນະ ຈຳໃຫ້ດືນະ ເຂົາລະພອ

ວັນນີ້ທອງຄຳທີ່ໄດ້ມາເທັນຂອນແກ່ນ ດອລາລົງໄດ້ ๑,๗๐๒ ດອລ໌ ທອງຄຳໄດ້ ๒ ກິໂລ ๑๔ ບາທ ๘๕ ສຕາງຄໍ ເງິນສດໄດ້ ๑,๗๖๙,๔๔๕ ບາທ (ສາຮູ)

ชมการถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตาทุกวัน ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th